

Föredömet Jungfru Maria – Guds mor för alla tider!

Vilken betydelse har det för den evangeliska fromheten om man tänker sig Maria som fortsatt jungfru eller ej? Det är Anders Lundberg som ställer frågan i sin välbalanserade artikel i tidskriften Kyrka och Folk nr 11-12 inför Jungfru Marie Bebådelses dag 2021. Tack för den, i mycket en sammanfattning av Daniel Wihlborgs arbete 2020 om Maria jungfrulighets betydelse för biskop Ambrosius själavård i staden Milano på 400-talet. Till sist svarar Anders Lundberg själv på frågan genom att lyfta fram Maria exempel i sin avhållsamhet, som en särskild kraft i vår tid.

Själv saknar jag det enligt min mening självklara argumentet i att Herrens mor förblir hans far trogen livet ut. Det är Josef som tar risken och ansvaret att ställa sig i någon annan fars ställe och tillsynes undanhålla kvinnan hennes man. Jesus förebrår dem båda i templet: Visste ni inte att jag måste vara där min fader är?

Lundberg påpekar även oklarheten i varför Olaus Petri lärjungar skulle varit tveksamma till sin lärofaderns vördnad för Jungfru Maria. Kanske finns en del av förklaringen också i konsekvenserna av Ambrosius hållning. Ambrosius uppmuntran av jungfru-statusen gjorde skillnad. Unga kvinnor bekräftades just som jungfrur vilket är djupt bibliskt (se aposteln Paulus attityd i 1 Korinitierbrevet). De var inte tvungna att gifta sig. Inte sällan glöms klosterlivets dominans i medeltidsfromheten. Herrens mor är alla munkars och nunnors första mänskliga förebild. Men klostren förefaller haft lika svårt att hålla linjen, världslighetens frestelser var lika starka där som i vilken annan miljö som helst. Luther påpekade att alla stånd har sin betydelse. Var det så att Olaus Petris lärjungar såg den själavårdsmässiga poängen med kristna familjer framför ogifta kvinnor och män?

Men det finns all (tid) anledning att stryka under Herrens mors betydelse som Guds mor, inte minst 1900-talets smygande tvivel på betydelsen av Guds människoblivande. Inte bara för frälsningsdramat utan för förståelsen av människans grundkonception. I Herrens mor förenas det gudomliga och det mänskliga genom Kristus på ett för oss obegripligt sätt, en person men två naturer. Det får betydelse också för tanken om vad en människa är. Viss konservburksteologi, alltså att människan skulle vara något på sophögen bortglömt, måste ifrågasättas. Jungfru Marias ja betyder också ett ja till människan som det möjliga nya templet. Nej, inte p.g.a. av människostatusen i sig men därför att människan, också som fallen och fördömd, i grunden tillhör Gud som Guds skapelse och Kristus som den nya människan. Just därför måste Herrens mor inte vara syndfri, tvärtom, undret får inte förtas. Det finns t.o.m. en risk att jungfru Marias status ska ursäktas en förvärldsligad kyrka.

Vi behöver såväl kristna familjer som kyska gemenskaper och enskilda i bedjande församlingar. Utan tvekan ska de uppmuntras avlägga löften om kyskhet, fattigdom och lydnad. Det var Herrens mors väg. Hon fick svara på fråga. Och de måste få 'misslyckas'. Guds Ord tar mänsklig gestalt i oss, det måste förkunnas i var generation. Inte som exklusiva blixtnedslag vid märkliga möten utan i daglig växt och mognad i umgänget med Guds ord och i mötet i sakramentet, Guds Ord som sås ut idag.

Jonas Nilsson, Hjälmarseryd